

Requiem egy csavargóért

I.

Az emberélet útja kezdetén
már nagy sötétlő erdő vett körül,
az igazi utat mégis meglelém,
bár latrok lestek rám a fák mögül,
kerültem őket, s mezsgyék kátyúját,
az ösztönöm vezérelt legbelül;
nem csábítottak pitykézett ruhák,
sem ingyen bortól részeg hatalom,
mikor az ember kutyánál kutyább,
és torrá lesz a lagzis vigalom;
más asszonyához nem akartam bújni
bokor mögött, kazlakban, ágyakon,
s mert semmi rosszat nem tudtam tanulni
hát irgalmatlan hagytak önmagamra,
akiknek mások bűneik tanúi;
amikor szóltam, vágtek a szavamba,
mert nem hazudtam, mondtam, mit gondoltam:
s tudták, a vérem irigység se hajtja,
ha megaláznak, elviselem szótlan;
sosem gyaláztam Istent, sem a házát,
és Bibliáját őriztem, lapokban,
de ünnepnapján szószéki sivárság
helyett az írott szavakra figyeltem,
és megcsókoltam szent, útszéli lábát,
hogy őrizzen meg rongyban, kegyelemben,
ahogy én őrzöm apámat, anyámat,
s hogy hangyával se lehessen kegyetlen,
életnek adjak mindent, nem halálnak;
s bocsássa meg, ha magam ellen véték,
amikor bennem új kísértés támad,
a visszatérő, védhetetlen vétket,
mi jónak kurta, mégis megkívánom,
mert emberségem mindig beletéved,
ha elevenné válik a nadrágom.

III.

Sajnállak téged, koldus-testvér,
te megalázkodsz az előtt,
aki a templom-padba sem fér,
miért is nincsen több erőd?

Valamit mindig lehet tenni:
favágás, kerti munka, bér
akadhat értük valamennyi,
ha más nem, szalonna, kenyér.

Talán kopott ruhát is adnak,
és ennél több mi kellene,
hiába görnyedsz, jó szavaknak
a zsíros szájon nincs helye.

A magunkfajta ebben gazdag
mégis, de szűken mérjük ezt,
ha nem alázkodsz, befogadlak,
leszünk, mint szőlő, egy gerezd.

IV.

Árok szélén
három rigó,
egyik pandúr,
másik rabló.

A harmadik
örök vándor,
botja göcsös
szalmaszálból.

Ki vagyok én,
melyik rigó,
nem a pandúr,
nem a rabló.

Ezt a kettőt
minden éjjel
meleg várja,
ágon fészkel.

Nekem semmi,
csupán jászol,
bokrok alja,
mindig máshol.

Ez már így lesz
amíg élek,
vagyok sírig
szabad lélek.

Árok szélén
három rigó,
egyik pandúr,
másik rabló.

A harmadik
örök vándor,
bár semmije,
nem sipákol.

VII.

Szomszédom a bolondos Pimpi,
bodzabokor jószagú háza,
ha megszomjazom, hozzá megyek

forró kövön rotyog teája. inni,

Amíg megisszuk, elmeséli,
mennyit cicázott, hány leánnyal,
s most, amióta már nem férfi,
hogyan riasztja őket csupasz ággal.

Tőlem balra az öreg Maksi,
lakása tölgyfa odva,
esőben, ha kezdek rohadni,
bebújok nála egy sarokba.

Arról beszél, és mindig arról,
milyen volt, amíg élt a párja,
s az elmotyogott, tört szavaktól
felizzik, lángol tölgy-tanyája.

Harmadik rozzant híd alatt
talált örökös otthonára,
néha a patak megdagad,
s ilyenkor szűkké lesz a háza.

Szava, akár a tchén tőgye, vaskos,
de mint a friss tej, úgy csöppen a
méze,
ha kell, papunknak ő harangoz,
s feloldozást kap rossz nyelvére.

A negyediknek Kupát mondanám,
erdészek vágott fái közt lakik,
örökké kék folt hátán, oldalán,
viseli bőrén öklök nyomait.

Kocsmában bor, sör maradékát
hörpinti, csupán kortyok, de berúg,
ettől a kertek összefolyt bokréta,
és szépnek látja máris a lebújt.

Ötödik szomszéd, most a legutolsó,
hatalmas testű, busa-nagy fejű,
úgy is nevezzük: Hétmérföldes
Tuskó,
nem vakarószik, bár lepi a nyű.

Paprikásról, sült májról álmodik,
ha rajta múlna, ő megállás nélkül,
szilveszteréjtől szentkarácsonyig
ezt mondogatná, míg más
beleszédül.

Mi lesz velem, ha odébb állok
innen,
elvesztem őket, nagy családomat,
letörök, mint a bili füle; Isten,
segítsél rajtuk, mindet befogadd.

Részletek a „Mózes Áron árokszéli versei” ciklusból.